

POZVANIE K RADOSTI OBRÁTENIA (EG3)

Rodinná katechéza 247-2022 (840)

www.inky.sk

týždeň po 14. 8. 2022

... alebo o tom, že byť obráteným katolíkom vôbec nie je samozrejmou.

BOŽIE SLOVO:

(Lk 22, 31-34)

Čítanie z Evanjelia podľa Lukáša: *Ježiš povedal: Šimon, Šimon, hľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu. ³² Ale ja som prosil za teba, aby neochabla tvoja viera. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov.* ³³ *On mu povedal: "Pane, hotový som ísť s tebou do väzenia i na smrť."* ³⁴ *Ale Ježiš povedal: "Hovorím ti, Peter, dnes nezaspieva kohút, kým tri razy nezaprieš, že ma poznáš."* Počuli sme Božie slovo.

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 532, 530, 489, 640)

Všimli sme si jednu maličkosť, zvláštnosť v týchto Ježišových slovách? Najprv potvrdzuje, že Peter je naozaj veriaci človek, hovorí, že prosil nie za to, aby Peter uveril, ale aby Petrova viera neochabla a ostala silná. A hneď nato, v druhej vete, hovorí, že napriek tomu, že Peter je silno veriacim človekom, obrátenie ho ešte len čaká. A v tretej vete vysvetľuje, čo to znamená, byť síce veriacim ale ešte neobráteným človekom: Peter verí, je veriaci, ale napriek tomu Krista už čoskoro zradí – práve preto, že ešte nie je obrátený!

Keď už sme pri Petrovi... Existuje ešte jedno miesto v Písme, kde tiež nachádzame, opäť u Petra, obe tieto veci: „Ježiš vyšiel so svojimi učeníkmi do dedín okolo Cézarey Filipovej. Cestou sa pýtal svojich učeníkov: "Za koho ma pokladajú ľudia?" ²⁸ Oni mu odpovedali: "Za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša a iní za jedného z prorokov." ²⁹ "A za koho ma pokladáte vy?," opýtal sa ich. Odpovedal mu Peter: "Ty si Mesiáš." ³⁰ Ale on ich prísne napomenul, aby o ňom nerozprávali nikomu. ³¹ Potom ich začal poučovať: "Syn človeka musí mnoho trpieť, starší, veľkňazi a zákonníci ho zavrhnú, zabijú ho, ale on po troch dňoch vstane z mŕtvych." ³² Hovoril im to otvorene. Peter si ho vzal nabok a začal mu dohovárať. ³³ On sa obrátil, pozrel sa na svojich učeníkov a Petra pokarhal: "Chod' mi z cesty, satan, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!" (Mk 8, 27-33). Najprv je viera, Peter vyznáva vieru v Krista ako v Mesiáša a dokonca (v Matúšovej verzii) Božieho syna – a tam aj dostáva od Ježiša úrad prvého pápeža Cirkvi. Ale hneď nato, napriek tejto viere, Peter sa snaží úplne nepochopiteľne odhovoríť Ježiša od Jeho zámerov, ktoré im odhalil – až ho musí Ježiš pokarhať a označiť za „satana“, čiže odporcu a protivníka! Lenže – naozaj je to také nepochopiteľné?

Pozrime sa na seba – a okolo seba! Sme veriaci? Sme, isto to každý o sebe povieme. Ale sme aj obrátení? Rozhodnutí naozaj Ježiša nasledovať? No, to už je niečo iné, že? Možno až príliš často sme ako ten mladík, ktorý „odišiel smutný, lebo mal veľký majetok“ (Mt 19, 22). Možno až príčasto hovoríme Ježišovi: „Pane, pôjdem za tebou, ale najprv mi dovoľ...“ (Lk 9, 61) – čo? Skončiť školu? Prežiť príjemný pozemský život? Užiť si sveta? Urobiť kariéru? Postaviť dom? A, prosím, nechať moje plány, nesiahaj na moje zdravie, môj majetok, moje zamestnanie, určite nie na môj život – miesto toho radšej prosíme o „zdravie a Božiu pomoc“ pri našich vlastných plánoch a zámeroch! Je to tak, že? Presne toto znamená byť síce veriacim, ale ešte nie obráteným človekom!

Aby sme to lepšie pochopili, predstavte si takýto príklad: *Máte priateľa, horolezcu. Takého lepšieho, loží po Tatrách, občas si behne niekam do zahraničia... Opýtate sa ho: Počuj, a či by si ty dal ten Everest, toľko ich tam chodí? A on povie: Ale čoby nie, dal! A vy na to: Tak chod'! A on, že to nie, to by stálo veľa peňazí a musel by aj trochu potrénovať a na to nemá čas... ale keby mal, isto by to dal!* Rozdiel medzi vierou a obrátením je presne ten istý: Viera je vec rozumu (pohýnaného Božou milosťou, oboje je potrebné) a jej výsledkom je presvedčenie o pravdivosti Evanjelia a o dôveryhodnosti Boha. Ale obrátenie, to je vec vôle, to je rozhodnutie „vydať sa na ten Everest“, ak by sme použili náš príklad. Podobne ako onen horolezec z príkladu môže veriť, že by to dal, aj že by to bol úžasný zážitok, ALE nakoniec tam nepôjde, lebo mu je ľúto dať do toho čas a peniaze a námahu a riskovať a obetovať svoje pohodlie, aj my môžeme na jednej strane veriť, pevne veriť Kristovi i Jeho Evanjeliu – ALE nakoniec za Ním nepôjdeme, lebo aj nám bude (ako onomu mladíkovi z Evanjelia) zaťažko zanechať náš doterajší spôsob života, pohodlie, na ktoré sme si navykli, možno uznanie zo strany sveta, bude nám ľúto námahy a času a peňazí (áno, ak je obrátenie úplné, týka sa aj peňazí) a možno v kútiku duše máme aj nejakú tú pochybnosť a nechce sa nám riskovať... a tak ostaneme tak, ako sme. Veriaci, ale neobrátení. Ježiš o týchto veriacich a neobrátených ľuďoch hovorí veľmi jasne, že „mnohí mi v onen deň povedia: "Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene? Nevyháňali sme v tvojom mene zlých duchov a neurobili sme v tvojom mene veľa zázrakov?" Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal; odíd'te odo mňa vy, čo páchate nepravosť“ (Mt 7, 22-23). Na jednej strane mali vieru dostatočne veľkú a silnú na to, aby cez nich Boh konal zázraky a mocné skutky. A na druhej strane – ostali zatratení, pretože sa nikdy neobrátili, nikdy Ježiša nenásledovali, ako vidieť aj z týchto druhých Ježišových slov: „Vtedy začnete hovoriť: "Jedli sme s tebou a pili, na našich uliciach si učil." ²⁷ Ale on vám povie: "Ja neviem, odkiaľ ste; odíd'te odo mňa všetci, čo pášete nepravosť!"“ (Lk 13, 26-27). Všimli sme si? Ježiš chodil za nimi, s nimi jedol a pil, na ich uliciach učil. On chodil za nimi a pozýval ich, nie oni chodili za Ním a nasledovali Ho!

Nemôžeme ohlasovať Evanjelium a volať ľudí k obráteniu, kým my sami nie sme aj veriaci, aj obrátení kresťania a katolíci. Preto nás aj pápež v 3. bode exhortácie k obráteniu pozýva.

NA ZAMYSLENIE:

Synoda o synodalite upriamila našu pozornosť aj na túto tému, keď v Prípravnom dokumente konštatuje: „Samotná Cirkev musí čeliť skazečnosti a nedostatku viery vo svojom vnútri. Je potrebné kontinuálne obrátenie. Pre „spoločné krácanie“ je nevyhnutné, aby sme sa nechali vychovávať Duchom ku skutočne synodálnej mentalite a s odvahou a v slobode srdca vstupovali do procesu obrátenia.“ Okrem toho, že otvorene priznáva, že Cirkev je plná neobrátených ľudí (isto aj kňazov a biskupov), tiež vysvetľuje, že obrátenie je vec kontinuálna, niečo, čo trvá a musí sa znova a znova obnovovať – asi rovnako, ako oná cesta na Everest, kde sa musíme znova a znova rozhodovať urobiť ďalší a potom zase ďalší krok – namiesto toho, aby sme sa otočili a vrátili späť, do tepla a pohodlia!

Pápež k tomu v exhortácii hovorí: „Pozývam každého kresťana, ... na nové osobné stretnutie s Ježišom Kristom alebo aspoň ochotne nechať sa stretnúť; na každodenné, neprestajné hľadanie Krista. Niet dôvodu na to, aby si niekto myslel, že takéto stretnutie nie je preňho, pretože „nikto nie je vylúčený z radosti, ktorú daruje Pán“. Toho, kto je ochotný riskovať, Pán nesklame, a keď niekto čo len malým krôčikom vykročí ku Kristovi, zistí, že on ho už očakával s otvoreným náručím. Toto je ten okamih, keď Kristovi treba povedať: „Pane, dal som sa oklamať; tisícmi spôsobmi som utekal pred tvoju láskou, ale znovu som tu, aby som obnovil spojenie s tebou. Potrebujem ťa. Znovu ma vyslobod', Pane, prijmi ma ešte raz do svojho zachraňujúceho náručia.“ Je nám len na osoh vrátiť sa k nemu, keď sme stratení. ... On sám odpúšťa sedemdesiatšedemkrát. Znovu a znovu sa vracia, aby si nás naložil na plecía. Nik nám nebude môcť zobrať dôstojnosť, ktorú nám dáva táto nekonečná, neustála láska. On nám umožňuje zdvihnúť hlavu a začať odznova; s nehou, ktorá nás nikdy nesklame a ktorá nám vždy vie prinavrátiť radosť. Neutekajme od Kristovho vzkriesenia, nepokladajme sa za porazených, nech už sa stane čokoľvek. Veď nič nie je mocnejšie ako jeho život, ktorý nás ženie vpred.“ (EG 3)

OTÁZKY:

< Nájdiť v texte exhortácie kľúčové slová. Čím sa vyznačuje pravé obrátenie? A prečo je toto obrátenie dôvodom na radosť? Čo nám obrátenie dá – dokonca už teraz? Prečo a ako? K čomu citíme sa byť - každý za seba - pápežom pozvaní? >